

VERTROUWELIJK

MAANDOVERZICHT

juli 1964

VEILIGHEIDSDIENST

NEDERLANDSE ANTILLEN

Exemplaar no. 22

ALGEMEEN

De O.A.S. resolutie inzake Cuba was de meest belangrijke gebeurtenis van de afgelopen maand in het Westelijk halfrond.

In zijn rede ter gelegenheid van de herdenking van de mislukte aanval op de Moncada barakken nabij Santiago, op 26 juli 1963, liet CASTRO zijn toorn over de beslissing der O.A.S. de vrije teugel. Hij had echter lof voor de landen die tegen de resolutie hadden gestemd en in het bijzonder voor Mexico. De Mexicaanse President LOPEZ MATEO zou volgens CASTRO de geschiedenis ingaan als een even groot en goed man als LAZARO CARDENAS.

De resolutie was inderdaad een overwinning voor Venezuela en de Verenigde Staten, voornamelijk omdat de laatste tijd toenadering tot en normalisering van de betrekkingen met Cuba meer en meer werd geopperd als oplossing van de impasse in de inter-Amerikaanse en Caraïbische betrekkingen.

Opvallend was dat vrijwel de enige die CASTRO's verklaring betreffende Cuba's bereidheid om met een schone lei te beginnen, officieel en serieus nam, de eerste minister van Trinidad & Tobago was. Dr. Eric WILLIAMS voorzag in een gesprek met Basil DAVIDSON, correspondent van de Guyana Graphic, een Caraïbische Gemeenschap, steunende op vier "pijlers": Puerto Rico, Cuba, de Nederlandse Antillen en Trinidad & Tobago. Het huidige pessimisme waarmee het streven naar Caraïbische samenwerking omsluierd wordt, vond WILLIAMS voornamelijk te wijten aan het leiderschap in Jamaica. Als de verhoudingen tussen Cuba en de Verenigde Staten enigszins genormaliseerd kunnen worden, dan zou volgens WILLIAMS de weg geopend kunnen worden voor de noodzakelijke deelname van Cuba aan de door hem gevisualiseerde Gemeenschap. De vier pijlers hebben elk nauwe relaties met verschillende delen van de wereld: Puerto Rico met de Verenigde Staten, Cuba met het Sovietblok, de Nederlandse Antillen met de E.E.G. en tenslotte Trinidad & Tobago met het Gemenebest. Dr. WILLIAMS noemde de verklaring van CASTRO hoopvol. Hij bracht ook ter sprake het aanstaande bezoek van Minister-President JONCKHEER aan Port of Spain. Het was duidelijk dat hij hieraan meer dan protocolaire waarde hechtte.

Met betrekking tot Brits Guyana, dat WILLIAMS uiteindelijk ook opgenomen wenst te zien in de Caraïbische Gemeenschap, stelde WILLIAMS aan zijn collega's op de Gemenebest Topconferentie in Londen voor de administratie van dit land in voorbereiding op de onafhankelijkheid in handen te doen leggen van Australiërs en Nieuw Zeelanders onder supervisie van de Verenigde Naties. Zijn keuze van Australiërs en Nieuw Zeelanders berustte op de overweging dat vertegenwoordigers uit het Afro-Aziatische blok niet objectief zouden kunnen staan tegenover de raciale problemen van het land. Het Verenigd Koninkrijk toonde weinig enthousiasme voor WILLIAM's voorstel.

BRAZILIE

Eind juni deed de U.D.N.-federatie in de staat Parana een beroep op Carlos LACERDA om zo spoedig mogelijk naar Brazilië terug te keren, teneinde de leiding van de oppositie tegen President BRANCO's hervormingspolitiek op zich te nemen.

LACERDA was al op weg naar huis. Hij arriveerde in Brazilië op het moment dat zijn kansen om de voornaamste erfgenaam te worden van de revolutie bedreigd werden. Aanvankelijk handhaafde hij de rol die hij twee maanden lang in het buitenland had gespeeld, namelijk die van enthousiaste zegsman van het nieuwe bewind. Voor wat betreft de buitenlandse politiek van Brazilië was er inderdaad geen verschil van mening tussen hem en de regering van BRANCO. Dit bleek uit de houding van Brazilië op de O.A.S.-conferentie in Washington, later in de maand en ook uit uitgebreide verklaringen van de Minister van Buitenlandse Zaken, Vasco LEITAO da CUNHA, in een vraaggesprek voor de nationale radio omroep. Op een vraag of een verdere isolatie van Cuba door de O.A.S. CASTRO niet nog afhankelijker van de Sovjet Unie zou maken, deelde LEITAO da CUNHA mede dat dit probleem door de ontwikkelingen der laatste jaren academisch was geworden. Een jaar of twee geleden was een dergelijke vraag volgens hem misschien nog belangrijk. Nu was de identificatie van CASTRO met de Sovjets een feit, en kon hij enmogelijk nóg nader tot het Sovjetblok worden gedreven. Ook in overeenstemming met de zienswijzen van LACERDA, alhoewel iets diplomatischer gesteld, was LEITAO da CUNHA's verwerping van de "derde macht" van President De GAULLE. Ten aanzien van De GAULLE's aanstaand bezoek aan Brazilië bepaalde de Minister zich tot gemeenplaatsen omtrent Frankrijks bijdrage tot de Westerse cultuur. Wel verwelkomde hij de gestadige normalisatie der betrekkingen tussen zijn land en Frankrijk, welke betrekkingen in het laatste jaar van de regering van GOUBAERT nogal gespannen waren geweest.

Als dus de rol van Brazilië in de wereld geen aanleiding was tot wrijving tussen LACERDA en de revolutionaire regering, de binnenlandse ontwikkelingen veroorzaakten al gauw na zijn terugkeer een breuk in de U.D.N., felle kritiek van LACERDA op het regeringsprogramma en tenslotte kritiek van LACERDA op BRANCO zelf.

BRANCO had herhaaldelijk zijn vastbeslotenheid om zijn mandaat op 31 januari 1966 neer te leggen te kennen gegeven. Het voorstel om de presidentsverkiezingen in plaats van op 3 oktober 1965 te doen houden op dezelfde datum in 1966 werd door het parlement gevoegd bij BRANCO's eigen voorstellen om voor verkiezing tot president van het land een absolute meerderheid mandatoir te stellen, bij gebreke waarvan het congres tussen de kandidaten de keuze zou moeten bepalen.

Het voorstel van BRANCO werd reeds geïnterpreteerd als een slag voor LACERDA, omdat deze misschien wel een betrekkelijke maar geen absolute meerderheid zou kunnen verwerven en door het congres als een té polemische figuur nimmer gekozen zou worden. Uitstel van de verkiezingen zou LACERDA bovendien nog het tijdelijke voordeel van de uitschakeling van KUBITSCHER en de verwarring in de P.S.D. ontnemen. De woede van LACERDA was dan ook alleszins begrijpelijk. Eerst poogde hij van de nationale voorzitter der U.D.N., Bilac PINTO, gedaan te krijgen dat de U.D.N. in een partijvergadering de voorstellen zou bespreken en tevens een nationale conventie bijeen zou roepen om haar kandidaat voor het presidentschap aan te wijzen. LACERDA sugge-

- 3 -

reerde in zijn telegram aan PINTO, dat het voorstel om de presidentsverkiezingen uit te stellen afkomstig was van "corrupte elementen". De indiener van het voorstel was nota bene de U.D.N.-senator Joao AGRIPINO, dus nominaal een partijgenoot van LACERDA. Bovendien droeg het voorstel de goedkeuring weg van José MAGALHAES PINTO, de gouverneur van Minas Gerais en van Adhemar de BARROS, de gouverneur van Sao Paulo, beiden mederevolutionairen van LACERDA. Tenslotte werd druk achter het voorstel gezet door de Minister van Defensie, Generaal Artur da COSTA e SILVA, de hoogste vertegenwoordiger van het militaire apparaat in de regering van BRANCO.

U.D.N.-voorzitter, PINTO, reageerde fel op het telegram van LACERDA. Hij gaf te kennen dat LACERDA er niet in zou slagen met "terroristische" methodes macht uit te oefenen over de U.D.N. De Parana en Rio Grande do Sul organisaties der U.D.N. betuigden hun solidariteit met LACERDA en er was sprake van een afscheiding en de hergroepering van de "werkelijk revolutionaire krachten" in een nieuwe partij.

Gedurende dit alles bleef LACERDA nog lippendienst bewijzen aan BRANCO, die door hem bijna werd afgetekend als slachtoffer van de duistere krachten die de revolutie wilden torpederen. LACERDA's oppositie tegen de hervormingspolitiek van de president maakte een dergelijke stelling op den duur echter onhoudbaar. In een vraaggesprek met journalisten had hij kernachtige en zelfs vulgaire kritiek op de landbouwervorming die de president actief nastreeft en op de laatste dag van de maand meende hij dat de regering de revolutie had ontmand.

Er was nog sprake van een ontmoeting tussen MAGALHAES PINTO en LACERDA als een poging om de breuk in de U.D.N. te herstellen. Het ziet er naar uit dat zo dit nog zou kunnen gebeuren, er slechts sprake zal kunnen zijn van een formele verzoening. De kansen van LACERDA op het presidentschap zijn beïndrukkend kleiner geworden, maar voorlopig moet zeker niet worden aangenomen dat hij is uitgeschakeld.

Het parlement keurde de verlenging van de ambtstermijn van BRANCO goed en bekrachtigde ook de verkiezing met absolute meerderheid. BRANCO's voorstel om analfabeten bij gemeenteraadsverkiezingen stemrecht te geven, strandde echter op enkele stemmen.

De regering is er nog niet in geslaagd de inflatie merkbaar te doen afnemen, terwijl de werkeloosheid is toegenomen. In de rapporten, die door de verschillende ministers aan het volk werden uitgebracht, over het beleid der laatste maanden in hun departementen, was het steeds terugkerende thema de toestand van chaos waarin elk departement werd aangetroffen. Alhoewel het wanbeleid gedurende het bewind van GOULART tot nu toe misschien een aanvaardbare verklaring is van het uitblijven van economisch herstel, blijkt de revolutionaire regering reeds aan populariteit te hebben ingeboet. De tegenstanders van BRANCO's hervormingsprogramma zijn goed verschanst. Aartsbisshop Helder CAMARA, die een der meest vooraanstaande figuren is van de progressieve beweging in de Rooms Katholieke Kerk in Brazilië, voorspelde afgelopen maand dat als BRANCO voet bij stuk houdt, het niet lang zal duren voor hij een communist genoemd zal worden.

VENEZUELA

Het resultaat van de O.A.S. conferentie van Ministers van Buitenlandse Zaken is boven de verwachtingen gunstig geweest voor Venezuela. Unanimiteit is niet bereikt, maar deze was dan ook bij voorbaat uitgesloten. De aanvraagde resolutie gaat echter verder dan werd verwacht. Bij de bespreking van CUBA wordt hier verder op ingegaan.

Tot nu toe zijn de besprekingen tussen de Venezolaanse partijen om tot een coalitie regering te komen niet succesvol gebleken. De houding van A.D. ten opzichte van het links extremisme is intransigent, terwijl zowel VILLALBA's U.R.D. als PIETRI's F.N.D. amnestie bepleiten.

Op een persconferentie op 16 juli gaf Américo CHACON, die als secretaris generaal van de M.I.R. de vervanger is van de gearresteerde Domingo Alberto RANGEL, te kennen dat de M.I.R. en de C.P.V. bereid zouden zijn in ruil voor rehabilitatie en opschorting der politieke repressie een einde te maken aan de terreur.

In antwoord op een questionnaire van het Soviet nieuwsagentschap TASS, deelde CHACON mede namens RANGEL mede dat de situatie in Venezuela op dit moment niet rijp is voor insurrectie. Het land zou zich in een stadium van reorganisatie bevinden. Volgens CHACON is thans een "herexaminatie van de revolutionaire beweging noodzakelijk, in het licht van de vele fouten die gemaakt werden". De fouten waren volgens hem voornamelijk te wijten aan "de toepassing van tactiek en gevechtsmiddelen, die elders in een andere situatie geschikt waren gebleken".

Vernomen wordt dat CHACON slechts de mening van een segment van de M.I.R. vertegenwoordigt en dat de vroegere afgevaardigde Simon SAENZ MERIDA een minderheidsgroep leidt in zijn verknochtheid aan de permanente revolutie. Dezelfde splitsing zou aanwezig zijn de C.P.V.

De houding van VILLALBA en PIETRI steunt ten dele op de overtuiging dat repressie de terreur niet zal doen verdwijnen, waarbij beiden de algemene reactie van de Venezolaan op de constante spanning vertolken.

Het ligt misschien wel voor de hand dat de Venezolaanse regering moeilijk voor de O.A.S.-conferentie ter veroordeling van CUBA een verzoenende houding kon aannemen jegens die groepen welke door CASTRO werden gesteund in hun aanvallen op het constitutionele bewind.

Wellicht zal nu de O.A.S. eenmaal subversie met agressie gelijk heeft gesteld een herziening van het standpunt der A.D. mogelijk worden. Tegenover de bezorgheid die LEONI en de zijnen hebben laten blijken over de mogelijke gevolgen van een amnestie, staat de onmiskenbare noodzaak om de basis van de regering te verbreden.

Mede door gebrek aan interesse der overige studenten slaagden de linkse studentenorganisaties van de Centrale Universiteit van Caracas erin bij verkiezingen voor het bestuur van de Studentenfederatie (FCU) hun greep op het korps te vergroten. Tot voorzitter werd gekozen Julio ESCALONA, die lid is van de Communistische partij. De C.P.V. en de M.I.R. kwamen uit met een gezamenlijke lijst. De Christen Democraten slaagden erin twee van hun posten te behouden. De linksen haalden met 30% van het aantal studenten achter zich negen van de elf zetels in het bestuur. Meer dan 30% van de studenten maakten van hun stemrecht geen gebruik.

De uitslag van deze verkiezing toont aan hoe weinig aantrekkingskracht van de democratische partijen uitgaat naar de toekomstige intellectuelen van het land. Een mogelijke uitzondering is inderdaad de Christen Democratische

- 5 -

Partij, maar deze vormt toch nog geen tegenwicht tegen de fanatieke volgelingen van het links extremisme.

Tegenover het feit dat de meeste Venezolaanse studenten uit de durne sociaal/economische bovenlaag van de gemeenschap komen, staat hun actieve deelname aan de F.A.L.N. om te bewijzen dat men hier niet te maken heeft met salon-communisme.

CUBA

Op grond van het zesde en het achtste artikel van het handvest stonden op vier na alle leden van de O.A.S. voor een resolutie, waarbij Cuba werd veroordeeld voor zijn inmenging in de binnenlandse aangelegenheden van Venezuela door het verlenen van steun aan subversieve elementen in dit land. Voor het eerst werd officieel het standpunt ingenomen dat deelneming aan subversie gelijk staat aan agressie.

Mandatoir voor alle lidstaten werd gesteld het verbreken van de diplomatieke- en handelsbetrekkingen met Cuba en het opschorten van alle communicatie met dit land.

De vier landen die tegen de resolutie stonden, waren Mexico, Bolivia, Chile en Uruguay. Opmerkelijk was echter dat geen der vier zulks deden op gronden waar CASTRO zich mee kan troosten. Slechts de houding van Mexico kan principieel worden genoemd, maar ook Mexico bepleitte bijvoorbeeld de humanitaire functie van de luchtverbinding tussen Mexico City en Havanna als reden tot haar handhaving. De Uruguese Minister van Buitenlandse Zaken verbaasde de afgevaardigden niet door zijn oppositie tegen het nemen van sancties, maar door de rede waarin hij niettemin het Cubaanse regiem veroordeelde. Bolivia verklaarde dat het zou handelen naar de beslissing van de meerderheid, alhoewel het tegem had gestemd. Chile, tenslotte, nam niet een resoluut standpunt in, stemde tenslotte toch tegen en liet waarnemers in twijfel over zijn al dan niet nakomen van de verplichtingen die door de resolutie worden opgelegd. Over het algemeen werd aangenomen dat Chile's houding volkomen te wijten was aan het feit dat verkiezingen op handen zijn. Nu de meerderheid Cuba heeft veroordeeld en de sancties heeft vastgelegd, zou de Chileense regering uiteraard haar handen in onschuld kunnen wassen en tegenover de FRAP overmacht kunnen pleiten in de vorm van haar regionale verplichtingen. Een breuk met Cuba zou nu relatief minder interne moeilijkheden moeten veroorzaken.

Tot op de vooravond van de O.A.S.-conferentie werd door CASTRO alles in het werk gesteld om sterke sancties te verhinderen. Het gebrek aan unanimititeit werd door Cubaanse zegslieden als een overwinning van Cuba uitgelegd. Toch kwam de veroordeling hard aan, wellicht meer nog vanwege de formele overwinning die het betekent voor de "harde" politiek der Verenigde Staten, dan voor de praktische betekenis van de sancties. De economische aspecten van de sancties zijn in dit stadium bijna te verwaarlozen. Het leeuwendeel van de Cubaanse handel is nu immers al gericht op het Sovjetblok, terwijl de exclusie van voedsel en medicijnen op humanitaire overwegingen reeds gemaakt kunnen worden een groot percentage van het restant te vertegenwoordigen.

Het feit dat van nu af aan regionale goedkeuring aan collectieve en zelfs unilaterale militaire actie als antwoord op voortgezette Cubaanse "agressie" en "interventie" a priori mag worden aangenomen, verleent aan de

- 6 -

Verenigde Staten (al dan niet in conjunctie met Venezuela, Colombia, of een der Middellamerikaanse Staten) een vrijere hand.

Van groot belang was op de conferentie de rol van de Braziliaanse Minister van Buitenlandse Zaken, Vasco LEITAO da CUNHA. Ook hier heeft de val van GOULART directe vruchten afgeworpen voor de Verenigde Staten.

CASTRO's aanbod, vlak vóór de conferentie, om zijn revolutie niet meer te exporteren, als men de contra-revolutie niet zou importeren, zou op een ander tijdstip veel meer de aandacht hebben getrokken dan nu het geval is geweest. Men stond er zelfs nauwelijks bij stil dat de Cubaanse leider zich bereid verklaarde controle op de naleving van de détente te aanvaarden.

Van het door de Amerikanen ontkernde doden van een Cubaanse schildwacht nabij Guantánamo werd grote ophef gemaakt in een duidelijke poging om vóór de conferentie de "underdog" positie van Cuba weer te benadrukken. Het naast elkander plaatsen van landen was buitengewoon geschikt om het beeld van een hysterisch Verenigde Staten op te roepen.

Hierbij ten dele geholpen door de Amerikaanse pers zelf is CASTRO er inderdaad redelijk wel in geslaagd om de indruk te wekken dat de Verenigde Staten ten aanzien van Cuba schromelijk overdrijven. Alleen al de Amerikaanse nostalgia naar de "big stick" politiek dient het beeld iets rechter te trekken. Dat de "big stick" door de Verenigde Staten niet kan worden gebruikt en dat zulks ook wordt erkend door degenen die de Amerikaanse houding overdreven vinden, zou de critici er aan moeten herinneren dat het probleem niet Cuba is, maar het internationaal communisme. Hiermee zal bij elke beoordeling van de houding der Verenigde Staten rekening moeten worden gehouden. Eventuele kritiek op de politiek van dit land moet daarom op andere gronden dan die der weerloosheid van Cuba worden gebaseerd.

DOMINIKAANSE REPUBLIEK

In P.R.D.-kringen wordt gevreesd dat de verwijdering die is ontstaan tussen Juan BOSCH en Angel MIOLAN de kansen van de partij om weer aan de macht te komen, heeft verkleind.

De zogenaamd Organización de Seccionales Perredeistas del Exilio (OSPE) heeft Angel MIOLAN erkend als voorzitter van de partij trots de herbenoeming van BOSCH tot voorzitter door het partijbestuur in de republiek zelf.

Het partijbestuur gaf te kennen dat de herbenoeming van BOSCH eenzelfde karakter had als de benoeming destijds van Máximo ARES GARCIA en Virgilio MAINARDI REINA tot respectievelijk **voorzitter** en algemeen secretaris van de partij. De rol van ARES GARCIA en MAINARDI REINA was echter het verlenen van leiding aan de partijleden binnen de republiek, toen de topfiguren door de staatsgreep ~~gedwongen~~ werden het land te verlaten. De aanhangers van MIOLAN hebben gelijk de herbenoeming van BOSCH als een vercochening van MIOLAN te beschouwen.

In een document waarin enkele beginselverklaringen zijn opgenomen gaf het partijbestuur te kennen dat de P.R.D. zich wenst te beschouwen als een partij in de A.P.R.A.-traditie. Het document wijst wel het anti-clericalisme af met de mededeling dat de Dominikaanse revolutie de kerk niet behoeft aan te tasten, omdat deze in het land geen banken, geen landerijen en geen vee bezit. Ook zou de P.R.D. zich niet tegen het leger keren, omdat het leger in de Dominikaanse republiek niet in handen zou zijn van aristocraten, nauw verbonden aan de klasse der landeigenaren. De militaire staatsgreep tegen de rege-

- 7 -

ring van BOSCH wordt afgedaan met de mededeling dat deze het werk was van een kleine groep eierzuchtige leiders. De meeste Dominikaanse militairen zouden mensen van "het volk" zijn.

Wat de P.R.D. als doelstelling overblijft, is de bestrijding van de latifundia en van de exploitatie door het imperialisme. Maar, zegt het document, de P.R.D. is niet anti-"yanqui", evemin als zij anti-Russisch is. Bij de bespreking van de landbouwhervorming wordt wel gesteld dat de maatregelen geëigende Dominikaanse maatregelen zullen moeten zijn, omdat de socialisatie van de Dominikaanse boer nu eenmaal anders zal moeten geschieden dan die der Russische. Zulks in verband met het individualisme van de Dominikaan en van de Latijns Amerikaan in het algemeen.

De term "gorillas" ~~geijkt~~ wordt voor het beschrijven van militairen die een politieke rol willen spelen, ontbrak in het document.

In zijn matiging tegenover de huidige machthebbers is het een document van een partij die zich in het onvermijdelijke schikt en de deur niet wil sluiten voor deelname aan de komende verkiezingen.

Betreffende de ontwikkelingen in de Partido Reformista werd vernomen dat in de komende verkiezingen wellicht deze partij samen zou werken met de Partido Liberal Evolucionista van AMIAMA TIO en de Partido Social Cristiano van Mario READ VITTINI. De candidaat van alle drie de partijen voor het presidentschap zou dan zijn Joaquin BALAGUER, terwijl óf AMIAMA óf READ de vice-presidentiële candidaat zou worden.

BALAGUER heeft reeds een voorstel van BOSCH om met de steun van P.R.D. de verkiezingen in te gaan verworpen, op grond van het feit dat hij dan, indien gekozen, een stroman zou worden van de P.R.D. Hij wilde op eigen kracht president worden. Indien de overwogen samenwerking met de P.L.E. zou doorgaan dan zou de krachtige man achter de schermen AMIAMA TIO zijn.

Het feit dat van zo verschillende zijden samenwerking wordt gezocht met BALAGUER bewijst niet alleen dat men hem, wellicht op grond van zijn rol onder TRUJILLO, ziet als een plooibare figuur, maar ook dat rekening wordt gehouden met de ietwat negatieve aantrekkingskracht die van hem uitgaat naar het kiezerskorps. Zijn verkiezing zou voor de meest uiteenlopende groepen het minst onaangenaam zijn.

Vernomen werd dat BALAGUER overweegt in de naaste toekomst op uitnodiging van het hier gevormde Comité Reformista, een bezoek aan Curacao af te leggen.

BRITS GUYANA

Alhoewel de suikerstaking die de economie van Brits Guayana millioenen heeft gekost eindelijk door de G.A.W.U. werd beëindigd, zijn de vooruitzichten voor herconstructie in dit land nog altijd slecht.

De bemiddelingspogingen van Eric WILLIAMS, de minister president van Trinidad & Tobago, zijn mislukt. Zijn voorstel op de Londense Gemenebest conferentie om Australiërs en Nieuw Zeelanders onder supervisie van de Verenigde Naties de administratie van Brits Guyana te laten overnemen, werd door de regering van het Verenigd Koninkrijk afgewezen. Engeland handhaaft haar verantwoordelijkheid voor het land.

Besprekingen tussen JAGAN, BURNHAM en d'AGUIAR werden door JAGAN opgeschort toen het hoofdkwartier van de P.P.P. het doelwit werd voor een bomaanval, waarbij Janet JAGAN ternauwernood ontsnapte. Het feit dat BURNHAM en

- 8 -

d'AGUIAR zich op het fatale ogenblik ook in het gebouw bevonden, pleit voor hun onschuld aan de opzet.

Dankzij de maatregelen van Gouverneur Sir Richard LUYT zijn de onlusten iets afgenomen, maar de gehele maand werd melding gemaakt van incidentele moorden en aanslagen.

NEDERLANDSE ANTILLEN

De ontwikkelingen in het vakbondswezen op Aruba stonden de afgelopen maand in het teken van een machtsstrijd tussen O.R.I.T. en C.L.A.S.C.

De moeilijkheden bij de aannemersbedrijven op Aruba leidden tot een breuk tussen I.O.W.U.A.-voorzitter F.L. MADURO en C.L.A.S.C.-vertegenwoordiger E.E. MADURO. F.L. MADURO werd door het hoofdbestuur van de O.C.T.A. waartoe hij kort geleden was toegetreden als voorzitter van de onderafdeling bouwvakkers, geroyeerd.

F.L. MADURO's antwoord was de oprichting van de Federación di Trahadornan de Aruba (FTA), welke t.z.t. zal toetreden tot de International Federation of Free Trade Unions (I.C.F.T.U.) In FTA-verband hoopt F.L. MADURO de bouwvakarbeiders die werkzaam zijn bij de aannemers op het Lago-terrein en de arbeiders van de Aruba Chemical Industries (ACI), te verenigen. Andere onderafdelingen van de FTA zullen daarna kunnen volgen.

De O.C.T.A. onder leiding van E.E. MADURO heeft nu een overkoepelende functie voor de arbeiders in het electriciteitsbedrijf, de chauffeursbond, de havenarbeiders, het winkelpersoneel en het personeel der bakkersbedrijven.

De Trinidadese Senator en vakbondleider John Ferdinand ROJAS speelde in de verwickelingen van de afgelopen maand op Aruba een omstreden rol. ROJAS, die vertegenwoordiger is van de O.R.I.T., ontkende de geruchten als zou hij F.L. MADURO financiële steun hebben toegezegd en verleend, in diens pogingen om de aannemersbedrijven tot onderhandelen te dwingen. Geruchten deden op Aruba de ronde als zou ROJAS met het communisme sympathiseren. Deze waren gebaseerd op het optreden van ROJAS in de vijftiger jaren, toen hij een meer belangrijke rol dan thans in het vakbondswezen in Trinidad speelde. Na de oprichting van de I.C.F.T.U. heeft ROJAS namelijk nog geruime tijd relaties onderhouden met de communistische mantelorganisatie W.F.T.U. De ROJAS van heden trekt fel ten strijde tegen communistische infiltratie in het vakbondswezen van Trinidad & Tobago. In Trinidad wordt hem door de vakbondleiders in dit opzicht schijnheiligheid verweten. Het ligt voor de hand dat in C.L.A.S.C.-kringen het vermeende communistische verleden van ROJAS gretig wordt aangegrepen om de O.R.I.T.-beschuldigingen van communistische infiltratie der C.L.A.S.C. terug te kaatsen.

Alhoewel F.L. MADURO door zijn laatste handelingen ook onder de arbeiders veel van de goodwill heeft verloren, die hij had verworven bij zijn snelle ontwikkeling in de I.O.W.U.A. en de succesvolle onderhandelingen met Lago, blijft hij een dynamische leider met grote aanhang. Het is de vraag of de tegenstand die hij onder enkele zijner collega's in de I.O.W.U.A. nu ondervindt tot een openlijke scheuring zal leiden, en zo ja, wie daar het slachtoffer van zal zijn.

Een overkoepelende organisatie op de leest van de FTA geschoeid, staat op initiatief van de P.W.F.C. ook op Curacao op stapel. Op Aruba is de FTA met grote voortvarendheid tot stand gekomen, op Curacao, waar men er, naar vernomen wordt, eerder aan begonnen is, wordt een en ander in een langzamer tempo afgewikkeld.